

[Glistrup]

skal åbenbart helt ned i møget, før vi andre kan få lov til at rette op på skuden Danmark, få lov til at sørge for, at vi kommer til at køre i den rigtige retning.

I disse tider, hvor bytteforholdet forbedres, hvor udenrigsråstoffer købes billigere, hvor dollarens fald bevirker, at vi kommer til at stå bedre, hvor vi takket være den fornuftige tyske økonomiske politik, og at vi har lagt os som bivogn efter D-marken, er kommet til at stå økonomisk stærkere, hvor landbruget bidrager med et væld af milliarder til forbedring af betalingsbalancen, forudsiger man, at denne regering skulle kunne lave et betalingsbalanceunderskud på 6,5 mia kr. i 1979. Man skal være særdeles fumlegængeragtig, hvis man skal komme op på et så enormt underskud med så enormt gode ydre vilkår, som man har for at arbejde internationalt, og hvor man har en arbejdskraftreserve til at producere de fornødne varer. Det er uanstændigt at forvente noget som helst betalingsbalanceunderskud for 1979, sådan som de økonomiske realiteter både uden for Danmark og i Danmark fremtræder.

Vi skal smøge ærmerne op og bestille noget og sørge for, at vi får gjort en indsats, at vi virkelig får klaret vores forpligtelser over for udlandet. Vi skal ikke fortsætte med at stifte gæld hverken udenlands eller indenlands, hvad regeringen jo også arbejder på, denne regering, som fortsætter de dinosaurstore underskud, som har præget dens forgænger, og som man nu fortsætter med. Man lægger i regeringserklæringen op til, at nu skal 1979 blive rekordunderskudsåret. Med 37 mia kr. vil man yderligere gældsætte og undergrave den danske stat og dermed hele den danske befolknings økonomi. Det er penge, der skal tilbagebetales med rente og rentes renter, således at fremskridtspartiets gamle drøm om at afskaffe indkomstskatten, hvis denne regering får lov til at fortsætte, kommer til at gå i opfyldelse på en bittersød måde, nemlig derved, at man slet ikke har nogen indkomstskat efter nogle år at bruge til almindelige udgifter, til sociale formål, undervisningsformål og alt det andet, som vi meget gerne skal bruge penge til. Det hele skal bruges til at betale afdrag og renter af de enorme gældsætninger, hvor makkerparret, bestående af udenrigsministeren, er han vist blevet, og finansministeren, dette mægtige makkerpar med deres fælles baggrund, nu

præsterer yderligere gældsætning og undergravning af Danmarks økonomi.

Man har sagt, og det klang også igen i den socialdemokratiske ordførers tale i dag, at det var nogle modstandere, nogle modsætninger, der mødtes, når venstre og socialdemokratiet dannede regering med hinanden. Ja, det er da rigtigt, at der er forskelle mellem Peter Sabroe og Madsen-Mygdal, men både Peter Sabroe og Madsen-Mygdal er døde for længst, og der er ingen forskel i det daglige arbejde, som det har udfoldet sig her i de sidste 4-5 år i folketinget mellem partiet venstre, der kalder sig Danmarks liberale parti, og socialdemokratiet. Det viser sig, at alle de forlig, der har ødelagt og undergravet den danske økonomi, i det store og hele er indgået mellem de to partier. De kører på den samme forældede økonomiske opfattelse, som deres økonomiske spidser, tandemparret, har lært her for en snes år siden på nogle universiteter, der har undervist efter nogle erfaringer, som man mente at have gjort sig 30-40 år tidligere.

At det ikke slår til i det moderne samfund, behøver vi ikke lange videnskabelige udredninger til, det kan vi se på resultaterne, der dømmer dem. Den stadig stigende arbejdsløshed, det stadig stigende underskud, den stadig stigende gældsætning og den stadig stigende afhængighed af udlandet viser klart og tydeligt, at den politik, de mennesker har kørt i fortiden, har været meningsløs. Der er ikke nogen som helst grund til at tro ud fra noget som helst af det fremkomne, at det vil blive bedre fremover.

Selvfølgelig vil fremskridtspartiet nu som tilforn, når der måtte komme sagligt velbegrundede forslag også fra den regerings side, støtte dem og stemme for dem, vi har bare ikke set sådan nogle forslag endnu, men når de måtte komme, så skal vi selvfølgelig som det største oppositionsparti tilsige, at så får man også ja-stemmer og får sikret det fornødne flertal fra os.

Vi vil meget, meget gerne se, hvad godt der måtte kunne komme ud af denne forbrødring imellem to partier, der i virkeligheden ligger hinanden så eventyrlig nær. Ikke fordi venstre er gået over til Peter Sabroes linje, eller fordi socialdemokratiet er gået over til det, som venstre over for befolkningen skiltes med at de står for, men fordi de simpelt hen hver for sig har udviklet sig i de